

Životopis paní Jindřišky Růžičkové

Paní Jindřiška Růžičková se narodila 14. října 1932 v Brně. Její dětství bylo zásadně poznamenáno druhou světovou válkou – událostí, která ji zastihla v pouhých sedmi letech. Do první třídy nastoupila 1. září 1939, v den, kdy začala válka. Už po půl roce byly dívčí třídy na Sušilově ulici německými úřady zrušeny a děti rozptýleny do jiných škol. Celou válku pak prožila na škole na Antonínské ulici.

Válečné roky pro ni neznamenal jen změny ve škole, ale i každodenní boj o základní potřeby. Potraviny byly na lístky, mléko bylo jen odstředěné – „modrá voda“, jak říkávala její maminka. Po prodělané spále dostala jako mimořádný příděl trochu rýže, ze které jí maminka uvařila skromnou kaši. Ve škole se děti musely učit německy, české dějiny byly zakázány a některé pasáže v učebnicích musely být začernovány. Dodnes si pamatuje německou hymnu – ne proto, že by chtěla, ale protože ji k tomu donutila doba.

Silně se jí do paměti vryly nálety na Brno. Bydlela nedaleko Lidické ulice a zažila první bombardování města 20. listopadu 1944. Sirény, útěk domů, zničené domy v okolí hotelu Slovan, ukrývání ve sklepě školy – to vše patřilo k jejímu dospívání. Při osvobození Brna v dubnu 1945 byl jejich dům poškozen, před domem zůstala nevybuchlá mina a rodina přišla téměř o veškerý majetek. Přesto vzpomíná na příchod vojáků Rudé armády s vděčností – přinesli hladovým obyvatelům jídlo a naději na konec utrpení.

Po válce se život pomalu vracel do běžných kolejí, i když potravinové lístky přetrvávaly ještě několik let. Její otec nastoupil do Královopolské strojírny, podniku, s nímž paní Růžičková spojila celý svůj profesní život. Po studiích na obchodní škole zde pracovala dlouhých osmatřicet let. V továrně poznala i svého budoucího manžela, s nímž sdílela nejen práci, ale i společné zájmy – zpěv a tanec v závodním souboru.

Rok 1948 vnímala jako dospívající dívka především skrze atmosféru mezi dělníky. Měnová reforma roku 1953 ji zasáhla osobně – s manželem přišli o úspory a museli odložit svatbu. Přesto své manželství zahájili s odhodláním budovat společný život od nuly. Manžel po svatbě nastoupil na vojnu k pohraniční stráž, kde strávil i tři Vánoce bez rodiny.

Významnou zkušeností pro ni byl rok 1968. Uvolnění poměrů vnímala s nadějí, kterou však ukončila srpnová okupace. Zprávu o příjezdu vojsk slyšela na dovolené z malého rádia. Následná léta přinesla zklamání, ale také každodenní práci, péči o rodinu a víru v lepší budoucnost.

V sedmdesátých a osmdesátých letech vychovala dvě dcery. Vzpomíná, že lidé měli jistotu práce i základních potřeb, i když nabídka zboží byla omezená. Sama si nese „válečnou paměť“ – váží si chleba, másla i obyčejných věcí, které dnes považujeme za samozřejmost.

Dnes, ve svých čtyřidevadesáti letech, pohlíží na svůj život jako na cestu poznamenanou dramatickými dějinami 20. století. Prožila válku, osvobození, politické převraty i okupaci. Přesto ve svém vyprávění neztrácí lidskost, pokoru ani víru v mír. Její příběh připomíná, že svoboda a bezpečí nejsou samozřejmostí – a že paměť těch, kdo válku skutečně zažili, je nenahraditelným svědectvím pro další generace.